

Народилась в місті Корець в 1993 році. Писати почала у вісім років. Перші римовані рядочки спали на думку самі, і на світ з'явився перший віршик. Далі вірші з'являлися один за одним. Хай маленькі, хай не такі вже й досконалі, але власні. Пояснити, звідки у неї дар до поетичного слова не може. Вона говорить: Просто хочу і пишу. А, може, пишу, бо давня мрія стати поеткою не дає мені спокою. Для неї взірцем в усьому завжди була Леся Українка. Її поезії близькі Надії та зрозумілі. Її вірші – це її ставлення до світу.

Маю все

У житті маю все –

І нічого не маю.

Маю ще один день,

Та й його не тримаю.

Маю світ-дивосвіт,

І від щастя аж млію.

Маю всього багато,

І про більше не мрію.

Я живу – і щаслива

Це і все, і нічого.

Маю те, що я маю,

І дякую Богу!!!

Леся Українка

Вона – донька фантазії,

Що мала сильну «зброю»:

Співучу рідну мову

Робила чарівною.

Слова дуже майстерно

Лягали під перо

І завжди сподівались

«Contra spem spero!»

Під приступом хвороби

Писала свої твори.

І хоч страждала дуже

Не плакала ніколи.

«Хто вам сказав, що я слабка...»

Писала немічна рука,

І поправляючи листка

Іще додала три рядка.

І хоч життя таке коротке,

На світі цьому прожила

Та провела усі ці роки

Писавши спадок, як могла.

І знала, що ніколи не забудуть

А ні її, а ні віршів

І завжди пам'ятати будуть,

Не пошкодують добрих слів.

Її слова щоденно повторяю.

Люблю її і в пам'яті тримаю,

А ще для всіх я ще раз нагадаю:

«Я в серці маю, те що не вмирає...»